

TRUES OLJE- FELTENE AV FLYG- ENDE TALLERKENER?

Av Ronald Drucker

Kan Norge vente økt aktivitet av det enkelte ynder å kalle UFO'er (Uidentifiserte Flygende objekter)? I løpet av de siste år er det registrert en stadig sterkere aktivitet og antallet observasjoner har øktvoldsomt i forbindelse med oljefelt i de forskjellige land som produserer olje. Denne artikkelen forteller om noen av de episoder som er kjente fra de siste årene....

**Essientown, Nigeria,
den 4. november 1974.**

De som bader i Atlanterhavet på Afrika-kysten, kan risikere å bli feid til havs av de kraftige bølgene. Dette er noe de innfødte er klar over, og de reagerer nesten ikke når et lik blir skyllet i land. Men denne gangen var det annerledes.

Det bløte, oppblåste liket av oljearbeideren Abraham Awone, ble skyllet opp på stranden som et stykke drivved. Det ille tilredte liket var fullt av tydelige brannår som gikk i striper over kroppen. En

afrikansk heksedoktor fastslo kategorisk at «disse brannsårene stammer ikke fra noe jordisk fenomen». Dødsårsaken var brannsårene, ikke drukning. Det hadde skjedd like etter en UFO-observasjon. En innflytelsesrik nyhetsreporter antydte at han var blitt «myrdet av fiendtligsinnede fra verdensrommet

UFO'er har vist seg i varierende antall og med atskillig nærgåenhet rundt oljesentrene på jorden. Bare noen timer før Awones

død hadde flere hundre mennesker observert UFO'er over de rikeste oljekildene i Nigeria. Og en av disse, en traust 31 år gammel nigerianer utdannet i USA, ble faktisk truet av en UFO. Simeon Ambibolay overlevde og kan snakke om hendelsen...

**Kl. 11.40 om kvelden den
3. november 1974**

Ambibolay hadde arbeidet sent i den sydøstre delen av Essientownfeltet, og var gjennomvåt av svette. Han låste stålskuret

Forts. side 42

**Amerikansk astronom: — UFO-base på en av planeten
Mars' måner!**

TRUES OLJEFELTENE

Fra side 8

hvor det ble oppbevart boreprøver og satte kursen hjemover.

På veien mot landroveren merket han hvor utkjørt han var etter atten timers arbeid. Mens han gikk der helt alene under den tropiske himmelen, var han til å begynne med uvitende om sitt selskap.

Han åpnet bildøren og satte seg inn. Over ham, i det måneløse mørket, gled tre lysende, lydlose objekter. To av objektene holdt seg i bakgrunnen mens det tredje brøt ut av formasjonen. Det kom til syne som et tåket, lysende objekt på størrelse med et transportfly bare tredve meter over bakken.

Ambibolay frøs fast.

UFO'en var helt rund, med regelmessige spalter som indikerte vinduer. Han satt stiv i bilen og gjorde sine iakttagelser mens han kjempet mot frykten som presset seg fram. Plutselig stanset UFO'en rett over ham. Han følte at dette store, truende objektet eller dets pilot var klar over at han var der. Han følte at noe så på ham. Selv om tropenatten var kvelende varm, merket Ambibolay at han skalv. Han ønsket bare å komme unna så fort han kunne. Men frykten og nysgjerrigheten holdt ham igjen.

Han stirret opp mot den truende tingen. Plutselig la han merke til en bevegelse i det ene «vinduet». Han myste mot «vinduet», men kunne ikke se annet enn en utydelig skygge. Men han så at to glassaktige øyne stirret tilbake over den umiskjennelige formen av en munn. Mens han kjempet mot panikken løftet han automatisk den ene armen og vinket.

Han er sikker — hundre prosent sikker — på at vesenet inne i romskipet løftet sin egen arm og vinket tilbake. Plutselig skjøt romskipet igang og slingret sideveis mens det dalte nedover før det tilslutt gled vekk fra ham.

Nå brøt panikken løs for fullt. Han kastet seg over tenningen på bilen og skalv så kraftig at han hadde vanskeligheter med å få startet. Mens UFO'en fulgte den skitne, støvete landeveien på sin flukt, trakk Ambibolay gassen i bunnen. Landroveren stønnet i protest, fikk opp farten, ristet og skaket på den dårlige veien. Ambibolay ga blaffen. Han var fast bestemt på ikke å slippe UFO'en av syne.

Med en fart

på over 110 kilometer i timen så han ikke grøften som gikk tvers over veien. I brøkdelen av et sekund raste landroveren inn i det mørke ukjente, traff siden av grøftkanten og stanset i en føyke av støv og jord. Bilen stanset, men det gjorde ikke Ambibolay. Han oppfattet at han lettet ut av setet og hørte lyden av singlende glass rundt seg.

Romskipet han forfulgte var absolutt ingen innbilning.

Klokken 11.44 ble tre tallerkenliknende objekter observert av en gruppe sikkerhetsvakter ved porten til oljefeltet. Over Essientown, bare 800 meter fra oljefeltet, ble det observert så mange som tolv UFO'er. Klokken 11.50 ble disse sett av kaptein Richard R. Nidel på Pan American 186 som

da befant seg like utenfor kysten. Senere fortalte Nidel en reporter at «jeg så noe som ikke kunne vært der...»

Den samme reaksjonen hadde også Si-meon Ambibolay. Ni timer senere kom Ambibolay til bevissthet på sykehuset i Essientown. Morgenavisene hadde allerede sine nummer ute med store overskrifter. Og legene arbeidet med Ambibolays brukne skulder, kraveben, kutt og skrammer. Det var ikke før mange timer senere at han fortalte en overordnet, og senere en reporter, om det han hadde opplevd og sett.

Og de fleste mennesker tror hans historie.

Hvorfor dukker disse UFO'ene

opp i nærheten av strategiske oljefelt? Hvorfor drepte de, som man nesten må tro, en mann som tok seg en svømmetur i havet like ved et oljefelt?

— Jeg aner ikke, innrømmer Ambibolay. Men flere tilfeller peker i en retning som gir grunn til alarmerende slutninger.

Valdez, Alaska

Frank Morrow, en 47 år gammel pilot hvis jobb var å kontrollere den kjempemessige oljeledningen som løper gjennom Alaskas villmark, var en praktisk type som ikke hadde lett for å la seg bringe ut av fatning. Nettopp den siste man kunne tenke seg som ville ta notis av snakket om UFO'er, eller invasjon fra verdensrommet. Han tilhørte heller ikke de 15 millioner amerikanere som har sett en UFO, og heller ikke de 100 millionene som tror på UFO'er (disse tallene stammer fra en undersøkelse i 1973). Likevel, lørdag den 30. november ble Frank Morrow en «troende».

Dagene startet rutinemessig i havnebyen Valdez, som er den sydlige endestasjonen for den lange rørledningen som går tvers over Alaska. Snøen hopet seg opp i bygatene da Morrow var på vei for å plukke opp den 41 årige Richard Habib. Sammen kjørte de ut mot flyplassen for å legge ut på en rutinemessig inspeksjonstur.

Morrow var bekymret over kaldfronten som bygget seg opp nordfra, og han likte heller ikke det tunge snøværet. Han bestemte seg nesten for å avlyse turen, men han var bekymret over en test-del av rørledningen, som han fryktet hadde fått en lekkasje. Og denne bekymringen fikk overtalt ham til å starte likevel.

Klokken 9.14 om morgenen trakk han stikka på flyet til seg og lettet fra startbanen.

Klokken 9.01 hadde Marilyn Erly i kontrolltårnet på den internasjonale flyplassen i Anchorage oppdaget noe merkelig på radaren. Hun tilkalte straks sin overordnede, James Renard. Begge stirret vantro på det som skjedde på radarskjermen. En lysende flekk danset rundt med umulig manøvre og med en hastighet som ikke kunne oppnås av noe kjent luftfartøy.

Samtidig, over størstedelen av det sydlige Alaska, var det hundrevis av personer som observert et lysende objekt som gikk i

sikksakk i lav høyde. Politiets sentralbord glødet av telefoner. Enkelte kunne fortelle at UFO'en forårsaket trøbbel med tenningen på bilene slik at motorene stanset.

En statsansatt skogsarbeider, Edwin S. Riordan, rapporterte at UFO'en var som en «glinsende oransje tallerken», med en diameter på omtrent 60 meter, og med «små spalter som minnet om vinduer».

Frank Morrow bragte flyet opp i 500 fot mens han holdt fast i stikka på grunn av turbulens og luftlommer. Han stirret inn i de mørke snøskyene.

— Jeg tenker fortsatt på å snu, sa han til Habib. — Vi kan ikke... Han fikk ikke snakket ferdig.

— Gode Gud! avbrøt Habib. — Rett forut! Se!

Det Morrow så utløste reaksjoner som inntrådte i samme øyeblikk som den flygende tallerkenen fylte himmelen foran flyet. Han kastet flyet inn i en krapp sving og passerte like forbi den oransje skiven. Den runde UFO'en vokste til en gigantisk skive som de føk forbi med bare noen meters klaring. De ble truffet av luftstrømmen fra UFO'en, det var som om flyet ble truffet av en kjempemessig knyttneve. Flyet skjente sidelengs, ute av kontroll mens de to hang i sikkerhetsseleene og ble kastet fra side til side.

— Hva i helvete var det? Habibs stemme skalv.

Jeg aner ikke, men jeg akter å komme meg vekk herfra forbannet fort!

Flyet kastet vilt på seg mens Morrow kjempet for å få igjen kontrollen. Han var overbevist om at de ble angrepet av noe.

UFO'en hadde snudd i rasende fart og var over dem igjen. Nå kunne Morrow se den helt tydelig. Den ga fra seg et fluorisierende oransje skjær, og den tilsynelatende blankpolerte flaten ble brutt av små ventiler.

— Det er et romskip eller noe slikt.

— Russerne?

— Mennesker er ikke i stand til å lage noe som beveger seg så raskt...

— Frank, den prøver å vedre oss!

UFO'en skot mot dem igjen, og Morrow stupte brått ned med flyet — i siste øyeblikk. Femogførti mil unna oppdaget pilotene på to F-4 Phantomjagere fra USA's flyvåpen at radaren, det elektroniske utstyret og avfyringsknappene til våpensystemet hadde kuttet ut. Muligheten for at alle disse systemer skulle kutte ut på likt, ble senere regnet ut til én på 50000! Pilotene, som var blitt sendt opp for å undersøke UFO-meldingen, fløy seg bort i snøstormen og så ikke snurten av den.

I nitten minutter, kanskje den lengste perioden av kjente tilfeller, kjempet Frank Morrow og UFO'en med å utmanøvrere hverandre i en dødelig «lek» i luften. Flere ganger snudde UFO'en, forsvant opp og ned i rasende hastighet og satte Frank Morrows ferdighet på en nervepirrende prøve. Men så plutselig var UFO'en borte.

Radarstasjonen i Anchorage noterte at klokken var 9.46 da den forsvant.

Forbløffende, skjelvende og opphissede av sjokket kom Morrow og Habib seg tilbake og landet normalt på flyplassen i Valdez i tykk snøføyke. Senere deltok Frank Morrow i et «show» på TV og fortalte at han nå «trodde på det utrolige».

Flere andre UFO-observasjoner ble gjort

i Alaska samme måned, og samtlige i nærheten av rørledningen.

— Si at jeg er sprø hvis dere vil, uttalte Frank Morrow i et brev til forfatteren av denne artikkelen. — Jeg har vrenget hjernen mens jeg har tenkt på denne UFO'en. De kommer fra verdensrommet, og de prøver seg med aggressive handlinger over oljereservene våre som vi trenger for å overleve.

Dette er sterke påstander. Men bevisene for en UFO-trusel er sterke og overbevisende — og gjør det vanskelig å benekte sammenhengen mellom UFO'er og olje. Hver av de store oljeproduserende nasjoner, USA, araberstatene, Venezuela og Nigeria, har kommet i søkelyset grunnet en foruroligende mengde dokumenterte tilfeller av UFO'er. Og UFO-forskere har sett seg nødt til å helle mer og mer til den oppfatning at inntrengerne fra rommet er ute etter olje, og muligens planlegge et totalutslettende angrep.

Hvorfor?

— Nyere historie har vist hvor avhengige vi er av oljen, sier Richard Penision i den amerikanske UFO-organisasjonen, Unknown Phenomena Organization.

— Enhver fiendtlighetsinnsett fra en annen planet ville først og fremst lete seg fram til vårt svake punkt. Det som imidlertid bekymrer meg, er at vi egentlig ikke vet om de er fiendtlighetsinnsette. Jeg tror de muligens kan være redd oss. Vi har greidd å forvandle jorden til rot og elendighet, og det kan hende inntrengerne bare ønsker å beskytte seg selv mot våre idiotiske aggressivitetstendenser.

Den 39 årige astronomen

Lewis P. Geer i Washington, mener at UFO'ene teller opp jordens resurskilder for eventuelt å sette inn et preventivt angrep dersom menneskene skulle vise seg å bli en trussel mot verdensrommet. Han er også temelig overbevist om at myndighetene i USA forsøker å deke over disse fakta. Geer har samlet opplysninger om 1016 UFO-observasjoner siden 1968.

— Jeg tror myndighetene vet alt om UFO'ene, sier han, — og jeg tror også at de vet hvor de kommer fra. Tror dere virkelig at myndighetene kan holde på en så stor hemmelighet? Aldri i verden! Se bare på Watergate, eller Manhattan Project under 2. verdenskrig da vi utviklet atombomben. Disse tilfellene beviser at det ikke nytter å holde på slike ting uten at det lekker ut...

Under sitt arbeid med UFO-rapporter, har Geer med radioteleskop og spektroskopiske data regnet ut at UFO'ene har base på en planet som sirkler rundt stjernen Proxima Centauri, fjorten tusen trillioner mil fra jorden. Geer anser også at UFO'ene har en fremskutt base på Phobos, en av de to månene som sirkler rundt Mars. Denne teorien støttes av Dr. Carl Sagan ved Cornell universitetet. Teorien går videre ut på at «moderskip» befinner seg i rommet i nærheten av jorden, og at de UFO'ene som sees fra jorden egentlig er «livbåter» som settes ut fra de større skipene. Disse små UFO'ene blir drevet med konvensjonelt, flytende drivstoff og har rakettmotorer. Videre er de bemannet med fra to til seks menneskelignende vesener — og disse er bevæpnet. Dette siste, uhyggelige faktum, sier Geer, underbygges av de utallige tilfel-

ler hvor militære fly er blitt skutt ned under jakt på ukjente objekter. Slik som sakene nå ligger an, er det ingen som sier at dette er utenkelig.

Ulsan, Korea

Et av de best dokumenterte UFO-tilfellene i nyere tid hendte den 13. september 1974, på Ulsan raffineriet i Syd Korea. Denne episoden ble observert av tusenvis av personer, og forandret hele livet til en vakker koreansk pike, som etter utallige sjekkinger er klassifisert som «troverdig vitne». Og igjen skjedde dette i sammenheng mellom UFO'er og oljeresurser.

Connie Chang, 24, er sekretær i det Koreanske Oljeselskapet KOCO. Hun er en oppvakt pike med hodet på rette sted, har en svakhet for miniskjørt og med et temperament som ikke lar henne miste fatningen så lett. Slik var hun i hvert fall før. I dag går Connie til stadige legebehandlinger, hun har mistet sine venner og til og med hennes egen familie ser mistenksomt på henne...

Alt fordi hun holder hardnakket fast på sin historie om at hun ble forfulgt av en hårete, treøyet vesen på to og en halv meter. Et vesen fra verdensrommet.

At UFO'er blir observert er ingen sjeldenhet i Koreas historie, og i Ulsan blir seksti prosent av den importerte oljen raffinert. I 1967 var det nærmest et «rush» med flygende tallerkener som ble omtalt i avisene, og kort undersøkt av KOCO's sikkerhetsstab. I 1971 var den amerikanske oljeingeniøren James Wilbur Smith bare en av flere som så og fotograferte et sigarformet objekt som beveget seg over raffineriet. Nye observasjoner ble gjort flere dager før Connie Chang hadde sin opplevelse.

Connie hadde avsluttet dagens arbeid ved mørkets frembrudd i skuret som tjente som KOCOs «kontor», da en amerikansk medarbeider, William H. Weyers, ringte fra lagerhuset. Han bleklaget at han ville bli forsinket slik at han ikke kunne gjøre henne hjem til vanlig tid. Det var noe rart som skjedde utenfor, og han ville forsøke å fotografere det oljearbeiderne hadde sagt svevet i luften. Det skulle ikke ta så mange minuttene, sa han. Så hvis hun ville vente,

skulle han med glede kjøre henne hjem til foreldrene ned i byen.

Connie gikk ut

og ventet i den kjølige kveldsluften. Den svaltende brisen gjorde godt. Hun tenkte hun kunne spare tid på å gå Bill Weyers i møte nede ved hovedporten. Hun begynte å spasere sakte nedover veien, totalt uvitende om UFO'ene som hvirvlet rundt på himmelen over henne.

Hun måtte vært den eneste personen på vestkysten av Syd Korea som ikke visste om

det som en reporter kalte «en invasjon fra verdensrommet». Over 650 mennesker på et område på 160 kvadratkilometer betraktet forundret og opphisset grupper på tre og seks oransje tallerkner som beveget seg over himmelen. Weyers og tre koreanere klatret opp i et rafineringsstårn for å fotografere objektene. Utrolige mennesker blokkerte sentralbordene til det lokale politiet og aviser. Og til slutt også Connie.

Den unge kvinnen gikk langs kanten på en tørket risåker — som det fantes flere av innenfor rafineriets område — da hun så seg tilbake og fikk se en sterkt, lysende oransje UFO som lydløst landet på bakken. Et svakt kløkk, en dør gled opp og en høy, menneskelignende skikkelse kom ut.

Vesenet satte foten prøvende ned på bakken, kom tungt, vaggende mot Connie. Skikkelsen ble tydelig opplyst av det oransje skjæret fra UFO'en. Connies første tanke var at det måtte være en toraji bokpo, et mytologisk halvmenneske som går igjen i koreanske barneeventyr. Av en eller annen grunn gjorde denne assosiasjonen med barneeventyret at Connie ikke ble redd. Hun stirret som hypnotisert på figuren som nærmet seg.

Vesenet var bygget som en mann, hadde klumpete ben og lange, dinglende armer, og var nesten to og en halv meter høy. Kroppen var dekket av kort, stritt hår, og ansiktet hadde en munn og runde, glassaktige øyne — tre stykker.

Tredve meter unna stanset skikkelsen. Connie hadde følelsen av at hun ble studert inngående. Først lurte hun på om hun skulle gå mot vesenet, si noe eller gjøre en eller annen bevegelse. Så ble hun oppmerksom på en bevegelse bak seg. Hun snudde seg og fikk se tre nye, lyserde UFO'er komme svevende over oljetankene og komme mot henne i lav høyde. Hun snudde seg rundt, snublet men kom seg opp igjen og raste over den harde rismarken mens hun skrek og veivet med armene. UFO'ene kom tilsynelatende etter henne.

Da hun endelig så Weyers bil og kastet seg inn, skalv og gråt hun og var helt hysterisk.

Hun har aldri kommet seg helt.

— Jeg har fremdeles mareritt, forteller Connie. — Folk mistror meg. Enkelte ganger lurer jeg på om jeg er gal...

To dager etter

denne hendelsen ankom en bebrillet mann med dokumentmappe og tok inn på et yogwan (vertshus) i Ulsan. «Charles P. Wicker» (navnet han skrev i gjesteboken) ble i 48 timer mens han diskret forhørte noen vitner. Han forsvant like raskt som han kom. Under «yrke» i hotellets gjestebok hr Wickers notert «historiker», men en korrespondent i den engelskspråklige avisen Korea Times har en annen versjon av mannens beskjeftigelse.

Wicker er ifølge skribenten Kim Hak Won, offiser i USA's CIA.

Ifølge Lew Geer er det ikke første gangen at CIA følger i UFO'enes kjølvann. Geer har selv notert seks tilfeller fra Korea og Kuwait, hvor CIA-spøkelser ubemerket har kommet inn på scenen, og Geer sier at dette ikke er noe tilfeldigheter.

Ifølge Geers informasjoner, har sjefen for CIA, William Colby, ordre om å rapportere

alle UFO-observasjoner til presidenten. (Ironisk nok uttalte tidligere president Ford for flere år siden mens han var kongressmedlem fra Michigan, at «det amerikanske folk «får ikke vite sannheten» om UFO'ene). Tilsvarende ordre har de også i Pentagon, hærens etterretningstjeneste, og — når det gjelder UFO'er i forbindelse med oljefeltet — det nyopprettede Federal Energy Administration.

Allerede i 1973

innrømmet CIA åpent at en av spesialavdelingene holdt oppsyn med oljevirkomheten verden over og med ukjente fenomener i forbindelse med oljen. Et år senere uttalte General George S. Brown i et kongressforhør at «det er et faktum at de (UFO'ene) sakffet oss mye trøbbel i Vietnam....» Otto O. Binder, en velkjent UFO-skribent, påstår at USA's regjering eier et stort og hemmelig

lagerhus som inneholder UFO-data, deler av «krasjede» UFO'er og kanskje en intakt, erobret flygende tallerken.

Geer forteller at CIA har bevilget store summer til installasjoner av radar og annet overvåkingsutstyr samt high-speed kameraer ved de viktigste oljefeltene i USA. Det går til og med rykter om at regjeringen har satt igang test-flygninger med en erobret UFO på en bortgjemt flyplass i Nevada-ørkenen.

Alt dette kunne vært bare oppspinn dersom det ikke hadde eksistert så mange dokumenterte tilfeller som bevis.

Og dersom vesener fra verdensrommet virkelig er ute etter jordens oljeressurser, kan det være at en viss kongressmann hadde rett for noen år siden. Det er mer enn en mulighet for at vi ikke får vite sannheten.

Kanskje — bare kanskje — er sannheten så skrekkinngydende at ingen egentlig ønsker å høre den.